

Буда.

(Индийско прѣданне).

Ѣдна тиха, прѣкрасна нощъ царица Майя — съпруга на царъ Судходана — видѣ чуденъ сънъ: на небето блѣщи звѣзда съ шесть розови лъчи; звѣздата ѣ посочва голѣмъ единъ слонъ съ шесть зѣба, бѣли като млѣко. И, като се спусна прѣзъ въздушното пространство, тя го изпълни съ своя блѣсъкъ. Кога се пробуди, царицата усѣти небесно блаженство. И като нѣкой топълъ слънчевъ лъчъ, нейната радостъ проникна до най-мрачните пещери, а въ глѣбините на земята се чу тихъ шепотъ: радвайте се и се надѣвайте — роди се Буда!

И тия думи разнѣсоха на всѣкъдѣ нечуванъ миръ; отъ тѣхъ сърцето на вселенната затуптѣ, и чуднопрохладенъ вѣтеръ пролетѣ надъ земи и морета.

Когато заранѣта царицата разказа своя сънъ, бѣлобрадите съновѣдци обявиха, че сънътъ ѣ носи благодать; царицата ще роди синъ — младенецъ съ чудна мъдростъ, който ще даде на хората свѣтилника на науката.

Тѣй се роди Буда.

На седмата вечеръ царица Майя заспа съ усмивка на уста и вече не се пробуди: съ радостъ тя напусна земята и се прѣсели на небето, дѣто всички богове ѣ се кланятъ.